

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΗΘΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικου: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

Ἐσωτερικου: Ἀγγλοῦ γράσει διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνηο ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΓΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΟΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οἰκουμενικῆς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 29 Ἰουλίου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 35

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Μέσα στὸ θάμπὸ φῶς τῆς αὐγῆς
κανένας δὲν πρόσεξε τὴ Γυφτοπούλα.
Ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκε ἓνα θαυδ
σφύριγμα, σὲ λίγο τὸ τραίνο ἤρθε καὶ
στάθηκε μπρὸς στὴν ἀ-
ποβάθρα καὶ οἱ ἐπιβάτες
ἀνέβηκαν στὰ βαγόνια.

Ἡ Μαριὰ κρυφὰ καὶ
προσέχοντας μὴν τὴν ἰδίαν
κανεὶς, πῆδησε σ' ἓνα
βαγόνι καὶ τρύπωσε σὲ
μιὰ γωνιά. Ὁ ὁδηγὸς πέρασε ἀπ' ἑλα τὰ βαγόν-
νια, ἔριξε μιὰ ματιά
στὰ βαγόνια ποὺ ἦταν ἡ
Μαριὰ καὶ τοῦ φάνηκε
πὼς ἦταν ἄδειο. Ἐκλει-
σε τὴν πόρτα καὶ τρά-
βηξε παρακάτω. Τὸ τραί-
νο σφύριξε πάλι καὶ ὁ
σιδηρόδρομος ἔκλινθη
πηγαίνοντας τὴ Μαριὰ
στὸ ἄγνωστο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Ἐνῶς τὸ τραίνο κα-
τέβαινε στὴν πεδιάδα ἀ-
νοίγοντας ὄλο καὶ περισ-
σότερο τὸ δρόμο του, ἡ
Μαριὰ ἀπαυδισμένη ἀπὸ
τὴν κούραση ἀποκοιμή-
θηκε βαθύτατα καὶ οὔτε
τὰ συχνὰ σφύριγματα,
οὔτε τὰ σταματήματα
στοὺς διαφόρους σταθ-
μούς, οὔτε οἱ ἐπιβάτες
ποὺ ἀνεδοκατέβαιναν δὲν
κατάφεραν νὰ τὴν ξυ-
πνήσουν. Οἱ ἐπιβάτες
μάλιστα ἀπόρροισαν, τί
νὰ ἦταν ἄραγε αὐτὸ τὸ
μελαχροῖνο κορίτσι, τὸ
τόσο παράξενα ντυμένο,
ποὺ κοιμόταν τέτοια ὡ-
ρα. Γιατί ὁ ἥλιος ἔδει-

χνε μεσημέρι, μὰ ἡ Μαριὰ ἀκόμη
κοιμόταν.

Μεγάλῃ φασαρία καὶ ταραχῇ ἔγινε
ὅταν μπήκε μέσα στὸ βαγόνι μιὰ ὁ-
λόκληρη οἰκογένεια. Ἦταν ὁ πατέ-

ρας, ἡ μητέρα, ἓνα ἀγόρι ὡς δέκα
ἔτων καὶ ἓνα κοριτσάκι μικρότερο.

Τὰ παιδιὰ εἶχαν μεγάλη περιέρ-
γεια νὰ μάθουν ποιά ἦταν, ἀπὸ ποῦ
ἔρχόταν, ποῦ πήγαινε, γιατί ταξίδευε
μοναχῇ τῆς, γιατί κοιμόταν τόσο
ὦρα, μήπως ἦταν ἄρρωστη;

— Ἐλάτε, παιδιὰ μου, εἶπε ἡ
μητέρα. Εἶναι ὦρα νὰ φάμε κάτι.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ
τράβηξε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ
κάθισμά τῆς ἓνα καλάθι
καὶ τὸ ἔβαλε ἐπάνω
στὰ γόνατά τῆς. Ἔβγα-
λε ἀπὸ μέσα ἓνα μεγάλο
κομμάτι ψωμί καὶ τυρὶ
καὶ κόβοντάς το σὲ με-
ρίδες τὸ μοίρασε στὰ
πεινασμένα παιδιὰ τῆς.

— Καλὴ μητέρα, ἂν
πεινάει τὸ καυμένο τὸ
κοριτσάκι; εἶπε τὸ ἀ-
γόρι.

— Ἀφοῦ κοιμάται, δὲν
πεινάει, Μιχαλάκη μου,
εἶπε ἡ μητέρα.

— Μ' ἀφοῦ εἶναι ἡ ὥ-
ρα τοῦ φαγητοῦ. Δὲς του,
μητέρα, νὰ φάη κάτι, πρὶν
τὰ φάμε ἑμεῖς. Αὐτὸ
δὲν ἔχει καλάθι τὸ
καυμένο.

Ὁ πατέρας γελοῦσε
ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λό-
για:

— Ὁ Μιχαλάκης, εἶ-
πε, εἶναι καλὸ παιδί.
Μπράβο, Μιχαλάκη. Νά,
πάρε νὰ τοῦ δώσης αὐτὸ
τὸ κομμάτι τὸ ψωμί.

Μὰ ὁ Μιχαλάκης ἦταν
λιγώτερο θαρρετὸς στὰ
ἔργα παρὰ στὰ λόγια καὶ
ἔδωσε τὸ κομμάτι τὸ
ψωμί στὴν ἀδερφή του,
λέγοντας:

— Δὲς το του, Εἰρη-
νοῦλα.

Ἡ μικρὴ Εἰρηνοῦλα
πῆρε τὴ φέτα, πῆγε κον-

«Τί θέλεις ἐοῦ ἐδῶ; εἶπε τρᾶντάζοντάς τὴν ἀγορία» (Σελ. 306, στ. γ')

τά στη Μαριά, την τράβηξε έλαφρά από το χέρι και της τό πρόσφερε λέγοντας :

— Φίε και σύ' ή μητέρα λέει πώς είναι ώρα του φαγητού. Η Μαριά τινάχτηκε, άνοιξε τα μάτια της και άνακάθησε. Και σαν είδε μπροστά της τό ώραίο κεφαλάκι ενός κοριτσιού με ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια, νόμισε πώς είχε γυρίσει πολλά χρόνια πίσω και φώναξε : « Έμμορφία μου ! »

Γρήγορα όμως ζύπνησε έντελώς, θυμήθηκε πού ήταν, και έγειρε πάλι τό κεφάλι περίλυπη.

— Φάε λοιπόν ! επέμενε ή Ειρηνούλα άπορώντας με τή σιωπή της.

Η μητέρα χαμογέλουσε στη Μαριά και της έλεγε : « Πάρε το, μάτια μου ! »

Στό τέλος μπήκε στη μέση κι' ο πατέρας και με γλυκειά φωνή είπε :

— Πάρ' το, κορίτσι μου. Δέν είναι μεγάλο πράγμα, δέν είναι άπ' αυτά πού τρώνε οι πλοίοιοι, μά ή Ειρηνούλα μου στό δίχνει με τήν καρδιά της και πρέπει να τό πάρης.

Η Μαριά πεινούσε. Γι' αυτό δέν επέμενε στην άρνησή της, αλλά πήρε τό κομμάτι τό φωμί και τό έφαγε με τέτοια όρεξη, ώστε τά παιδιά συγκινήθηκαν. Τούς εδχαρίστησε όσο πού θερμά μπορούσε, περισσότερο με νοήματα παρά με λόγια, γιατί δέ ήθελε ν' άποκριθή στις περιέργες έρωτήσεις τους και έκαμνε πώς δέν τούς καταλάβαινε.

Μπορεί όμως κανείς να παίξη χωρίς να μιλά, κι' ή Μαριά έπαιξε φιλικώτατα με τό Μιχαλάκη και τήν Ειρηνούλα, όταν τό τραίνο στάθηκε. Η ώρα ήταν σχεδόν δυό.

— Έμεις θα κατεβούμε εδώ, είπε ο πατέρας και σηκώθηκε. Ειρηνούλα δώσε πίσω τά βραχιόλια τού κοριτσιού.

Η Ειρηνούλα έβγαλε όχι χωρίς λύπη τά βραχιόλια της Μαρίας, πού ή γυφτοπούλα της τά είχε φορέσει καθώς έπαιζαν. Μά όταν έτοιμαζόταν να βγάλη και τό τελευταίο, ή Μαριά της έκανε νόημα να τό κρατήση και μόνη της τό ανέβασε ψηλά-ψηλά στό μπράτσο της μικρούλας και είπε :

— Είναι δικό σου.

Η Ειρηνούλα κοκίνησε από χαρά και ή μητέρα δέν ήθελε να δεχθή τό δώρο. Μά ή Μαριά δέ θέλησε να τό πάρη πίσω και τό κρατίνα ξεκίνησε κόβοντας τις εδχαριστίες και τούς άποχαιρετισμούς.

Η συνάντηση αυτή ώφέλησε τή Μαριά γιατί ή οίκογένεια πού συνάντησε έμοιάζε με τούς παλιούς της φίλους : ήταν άνθρωποι καλοί και

σπλαχνικοί όπως εκείνοι. Γι' αυτό ένοιωσε άνακούφιοι και καινούργιο θάρρος και ένα μόνο τήν στενοχωρούσε : ότι δέν ήξερε πού πήγαινε. Προσπαθούσε να θυμάται τά ονόματα των διαφόρων σταθμών, μά της ήταν δόλτελα άχρηστα, γιατί ή μητέρα τού γιατρού, πού της είχε μάθει όσα γνώριζε τώρα ή Μαριά, δέν είχε προφθάσει να τήν μάθη και άρκετή γεωγραφία.

Τέλος ο σιδηρόδρομος σταμάτησε όριστικά και ή Μαριά μέσθ από τό βαγόνι είδε όλους τούς επίβάτες να κατεβαίνουν. Θόρυβος μεγάλος και φασαρία. Οι άνθρωποι περπατούσαν βιαστικοί, τά μικρά άμάξια πού μετέφεραν τις άποσκευές κυλούσαν με θόρυβο, οι πόρτες των βαγονιών χτυπούσαν με κρότο καθώς τις έκλειναν οι υπάλληλοι. Όλη αυτή ή κίνηση κράτησε λίγα λεπτά : ύστερα ο σταθμός άπόμεινε έρημος και σιωπηλός με τό τραίνο δέν ξεκινούσε. Η Μαριά άφού περίμενε λίγη ώρα κατάλαβε πώς δέν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκεί και άποφάσισε να κατεβή. Πέρασε όλη τήν άποβάθρα γυρεύοντας πόρτα να βγη, μά δέν τήν έβρισκε.

— Τι κάνεις, σύ, αυτού ; Φύγε άπ' εδώ. Πήγαινε να βρης τούς συντρόφους σου. Έδώ δέν μπαίνουν δίχως άδεια. Αν σε ξαναδώ, κακομοίρα μου, θα σε χάσω μέσθ.

Τά άγρια αυτά λόγια είπώθηκαν με φωνή πού άγρια ακόμη από έναν υπάλληλο τού σιδηροδρόμου με ηηλικίο πού έβγαίνει από κάποιο γραφείο. Τήν έπιασε από τό χέρι, τήν πήγε ως τήν έξώπορτα τού σιχαμού και σπρώχνοντάς τήν έξω της έκλεισε τήν πόρτα πίσω της.

Η Μαριά βρέθηκε μόνη της μπρός σε μίαν άγνωστή πολιτεία. Δέν τή φόβιζε ή έρημία, απεναντίας μάλιστα. Ο άπότομος εκείνος φύλακας της είχε πει : « Πήγαινε να βρης τούς συντρόφους σου ! ». Αυτό εσήμαινε πώς ήσαν Άτσιγγανοί κάπου εκεί κοντά και ο φύλακας θα νόμιζε πώς αυτοί τήν είχαν στείλει για να ζητιανέψη ή για να κλέψη. Και αν τήν έβλεπαν οι Άτσιγγανοί θα έλεγαν στον Μιχάλη Ζαμύκ πού να τήν εβρη. Αποφάσισε λοιπόν να μη μπή καθόλου μέσα στην πόλη, από φόβο μήπως συναντήση κανέναν Τσιγγάνο ή καρμά Τσιγγάνα, αλλά να φύγη μακριά και μάλιστα δίχως άναβολή, γιατί είχε ξεκουραστεί, είχε κοιμηθεί, είχε φάει, και τώρα μπορούσε να περπατάη περιφνημα. Αλλά πού ήθελε να πάη ;

Δέν τό καταλάβατε ; Ηθελε να

πάη στο Πανωχώρι. Θυμόταν πώς τό χωριό εκείνο βρισκόταν κατά τό μέρος όπου βασιλεύει ο ήλιος και εύτυχώς θυμόταν και τό όνομα της επαρχίας. Κοντά στο σταθμό ήταν ένα κωδωνοστάσι πού στην κορυφή του είχε έναν άνεμοδείκτη. Γύρισε λοιπόν τήν πλάτη της προς τόν άνεμοδείκτη αυτόν, βέβαιη ότι βαδίζει προς τά δυτικά, γιατί τήν ώρα εκείνη έβλεπε άντικρύ της ψηλά στον ούρανό, ώραία σύννεφα πού τά χρύσωνε κιόλας ή δύση.

Περπάτησε όσο ήταν ακόμη ήμερα, μά κι' άμα νύχτωσε εξακολούθησε να περπατάη γιατί ήταν κρού τσουχερό και δέν μπορούσε να κοιμηθή στο ύπαιθρο και καταγής και ή κίνηση όπωσδήποτε τή ζεσταίνει. Στο τέλος όμως τήν κυρίεψε κούραση μεγάλη και νόστα άκράτητη και για καλή της τύχη άντίκρουσε προς τήν άριστερή μεριά τού δρόμου κάτι πού έμοιάζε σαν σπή. Δεσθόνηθηκε προς τά εκεί, πήδησε τόν χαμηλό φράχτη και βρέθηκε μέσα σ' ένα μεγάλο χωράφι πού στην άκρη του φαινονταν κάτι χαμηλά-κτίρια και μεγάλες θημανιές από σανό. Τά παράθυρα των σπιτιών ήσαν κλειστά. Δίχως άλλο όλοι θα κοιμόνταν. Γι' αυτό ή Μαριά δέν τόλμησε να χτυπήση τήν πόρτα. Τράβηξε άρκετό σανό από μιά θημωνιά, χιώθηκε μέσα στο βαθούλωμα και σκεπάστηκε με τό χέρτο πού έβγαλε και σε λίγο κοιμήθηκε ύπνο βαθύτατο και χωρίς όνειρα.

Τήν ζύπνησαν τά γαυγίσματα ενός σκύλου και παρευθός σχεδόν άκούστηκε ή φωνή μιάς γυναίκας πού έλεγε :

— Πιστέ ! Τι κάνεις αυτού ; εδώ, Πιστέ.

Και επειδή ο Πιστός δέν έσάλευε αλλά εξακολουθούσε να γαυγίζει και να παραφυλάη μπρός από τή θημωνιά, ήρθε ή ίδια ή γυναίκα να ιδη τι τρέχει και άπόρτες βλέποντας τή Μαριά.

— Τι θέλεις σου εδώ ; είπε τραντάζοντας τήν άγρια, άπαράλλακτα όπως ο φύλακας τού σιδηροδρόμου.

Η Μαριά δέν άγανάκτησε με τόν τρόπο της, γιατί από μέσα της παραδεχόταν πώς οι άνθρωποι είχαν δικιο να ύποπτεύονται τούς Άτσιγγανούς.

(Άκολουθεί) ΦΑΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Άγαπητοί μου,

ΜΙΑ ψυχρή ήμέρα της άνοιξης—και θα ιδήτε παρακάτω γιατί τό θυμήθηκα σήμερα πού κάνει τόση ζέστη— ήρθε να με ιδη ένας παλιός μου φίλος. Νεώτερος από μένα, εύσταλής, με άρθρα γκριζά μαλλιά, φαινόταν σαν παλικάρι. Άφού μιλήσαμε καμιά ώρα, με θέμα τις προόδους τού παρόντος και τού μέλλοντος, σηκώθηκε να φύγη. Τόν έβγαλα ως τό κεφαλόσκαλο. Αλλά εκεί τόν είδα ναρχίζη τό κατέδασμα, χωρίς να σταθ ή πρώτη στο πορτμαντό, ξεσκούφωτος και χωρίς μπαστούνι, όπως είχε μπει στο γραφείο μου.

— Δέν έχεις καπέλλο ; τόν ρώτησα.

— Καπέλλο ; έκαμε με άπορία οα να τού έλεγα αν είχε φαναρακι για τό δρόμο. Τό κατήγγησα εδώ και δέκα χρόνια. Και τό μπαστούνι τό ίδιο. Έτσι γυρίζω όπως με βλέπεις.

— Άλήθεια, είπα, σήμερα λίγοι φοροούν καπέλλο ή κρατούν μπαστούνι.

— Και αύριο ακόμη λιγώτεροι, μου άποκρίθηκε. Μετά δέκα χρόνια καπελλάδικα δέν θα υπάρχουν.

— Είναι κι' αυτό από τις προόδους τού μέλλοντος πού λέγαμε πρωτότερα ;

— Βεβαιότατα ! πρόσδος δέν είναι κι' ή κατάργηση κάθε περιττού ; Οι τόνοι και τά πνεύματα θα καταργηθούν ως περιττά. Αυτό δέν θα είναι μιά πρόσδος στη γραφή ; Ο άνθρωπος ζει και χωρίς καπέλλο. Γιατί να μην τό καταργήση ; Πρόσδος βέβαια ! Κι' ο φίλος μου με τά γκριζα μαλλιά για καπέλλο, κατέδηκε τή σκάλα σαν παλικάρι.

Ναι, σκέφθηκα τότε μοναχός μου, ή κατάργηση τού περιττού είναι πρόσδος. Αλλά τό καπέλλο είναι πραγματικώς περιττό ; Όλοι δέν έχουν τις μαλλοφρες τού φίλου μου, κι' ύπάρχουν κι' έντελώς φαλακροί... Η άλήθεια είναι πώς τά τελευταία χρόνια κανέναν νέος, κανένα παιδί, δέν φορεί καπέλλο, αλλά και πολλοί ηλικιωμένοι γυρίζουν ξεσκούφωτοι. Ο νεωτερισμός πού επικράτησε άρχισε, φυσικά, από τούς νέους. Θυμάμαι μάλιστα πώς οι ηλικιωμένοι, πού σε λίγο θα τόν άκαλουθούσαν, δέν τόν έβλεπαν με καλό μάτι. Οι ξεσκούφωτοι νέοι τούς φαινονταν λιγάκι ρέμπελοι ή τουλάχιστο έλαφροί. Κι είναι γνωστό τό

άνέκδοτο ενός καθηγητού της νομικής μ' ένα μαθητή του : Τόν εξέτασε, τού έδωσε άριστα, τόν συγγάρηκε κι' έπειτα τόν συμβούλευσε :

— Αλλά μη γυρίζετε χωρίς καπέλλο. Αυτό είναι δείγμα κούφότητας.

— Κουφότητας ; έκαμε χαμογελώντας ο νέος : δέν τό πιστεύω τό πολύ-πολύ να είναι δείγμα... ξεσκουφότητας.

Όλ' αυτά τά ξαναθυμήθηκα και σήμερα, διαβάζοντας στις έφημερίδες πώς πρέπει να προφυλαγώμαστε από τή ζέστη. Τις τελευταίες αυτές ήμέρες ή ζέστη ήταν φοβερή, πέθαιναν άνθρωποι από ήλίαση και τό ύπουργείο της Υγιεινής έκρινε καλό να δώση στον κόσμο μερικά προφυλακτικά. Κι' εν' άπ' αυτά ήταν : «Μην έξέρχεσθε χωρίς καπέλλο».

Νά λοιπόν πού τό καπέλλο δέν είναι καθόλου περιττό πράγμα, άφού δείχνεται σε μιά περίπτωση τόσο χρήσιμο, τόσο άναγκαίο. Κι' άλήθεια, πολύ πιδ εύκολα μπορεί να προσβληθή από ήλίαση ένας ξεσκούφωτος παρά ένας καπελλωμένος. Αλλά μήπως και τό χειμώνα, στα μεγάλα

κρύα, τό καπέλλο δέν προφυλάει τό κεφάλι από μιά ψύξη, πού μπορεί να χει δλεθρίες συνέπειες ; Αν θα χρειάζεται λοιπόν τό καλοκαίρι με τή μεγάλη ζέστη, και τό χειμώνα με τό μεγάλο κρύο, καπελλάδικα θα υπάρχουν και μετά δέκα χρόνια, και μετά είκοσι και... αιώνας. Εκτός αν αλλάξη κάποτε τό κλίμα μας τόσο πολύ, ώστε να φανομοιωθούν οι εποχές κι' ο χρόνος να ποτελήται από δυό άνοιξεις και δυό φθινόπωρα. Έ, τότε όχι μόνο τά καπέλλα, αλλά και πολλά άλλα πράγματα θα καταργηθούν ως περιττά. Αλλά δέν φαίνεται πιθανή τέτοια άλλαγή. Απεναντίας, λένε, όσο προχωρούμε, τόσο οι χειμώνας μας θα είναι ψυχρότεροι και τά καλοκαίρια μας φλογερότερα. Νά, τό εφετεινό δέν τό θυμούνται ούτε οι γεροντότεροι. Όχι μόνο με φάθινο καπέλλο, αλλά και με όμπρέλλα τού ήλιου έπρεπε να βγαίνουμε έξω όπως τόν παλιό καλό καιρό. Δυστυχώς, οι καλοκαιρινές όμπρέλλες καταργήθηκαν στην Αθήνα, επειδή δέν μεταχειρίζονται τέτοιες στο Λονδίνο και στο Παρίσι.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

9.

Αλλά τό κακό για τόν Κωστάκη ήταν πού είδε τήν έκθεσή του κι' ο παππούς. Αυτός δέν προσκαλέσθηκε βέβαια, —νάχουμε και τό νού μας — αλλά βγαίνοντας κατά τύχη στην αύλή, έμεινε έκπληκτος καθώς είδε τούς τοίχους, πού τούς ήξερε καθαρούς, γεμάτους λουλάκια!

— Τ' είν' αυτά ; είπε. Ποιός λέρωσε τούς τοίχους ;

Πλησίασε, είδε τις... ώραίες ζωγραφίες και κατάλαβε.

— Ο Κωστάκης, φώναξε με θυμό. Μά και τούς τοίχους θα μουντζουρώνη τώρα ; Και πού βρήκε πάλι μογιές ; Έγώ δέν τού τις πήρα ;

Φώναξε τόν Κωστάκη και τόν άνάκρινε άδυστηρά. Ο Κωστάκης άναγκάστηκε να διολογήση πώς πήρε λουλάκια από τό πλυσταρείο κι' άλλες μογιές από τό άντικουινό γιαπί.

— Καλά, και πινέλλα πού βρήκες ; ρώτησε ο παππούς.

Κι' ο Κωστάκης έκαμε τήν άνοησία να πη :

— Έφτιασα από τά μαλλιά μου. Είχα πάρει τρίχες από τις βούφιτσες τών μαστόρων, μά ήταν πολύ χοντρές...

Αυτό ήταν ή καταδίκη του. Ο παππούς τού κατάσχεσε πάλι τά λουλάκια, τις μογιές και τά πινέλλα. Έκκραξε μάλιστα να σπρίση τούς τοίχους, σκεπάζοντας τάριστουγγήματα τού Κωστάκη με άσβέστη. Και τό χειρότερο άπ' όλα προστάξε τήν ύπηρέτρια :

παππούς τού κατάσχεσε πάλι τά λουλάκια, τις μογιές και τά πινέλλα. Έκκραξε μάλιστα να σπρίση τούς τοίχους, σκεπάζοντας τάριστουγγήματα τού Κωστάκη με άσβέστη. Και τό χειρότερο άπ' όλα προστάξε τήν ύπηρέτρια :

— Να πάρης άμέσως τόν κ. Κωστάκη και νά τόν πιάσ' στο κουρείο νά τού κόψουν τά μαλλιά μέ τήν ψιλή. Έτσι δέν θάχη τρίχες γιά πινέλλα. Βασιλική διαταγή και τά σκυλιά δεμένα. Ο Κωστάκης άρπάχθηκε από τήν υπηρέτρια και κουβαλήθηκε μέ τό στανιό στο κουρείο, όπου ο κ. Παλλίδας, μέ τήν ψιλή μηχανή, τού έκαμε τό κεφάλι του γουλί.

Και τώρα: Τι θάκανε ο μεγάλος ζωγράφος; Θάφινε τήν αγαπημένη του τέχνη δλωδιδίου, ή θά ξανάβρισκε μπογιές και πινέλλα, νά ξακολουθήση; Θά γίνει ζωγράφος, συλλογιζόταν, θέλω νά γίνω. Και θά επιμείνω. Οποίος επιμένει νικά».

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Τόν ρώτησαν άν ήταν άσφαλισμένος και από ποιόν είχε κλέψει τήν άγκυρα του, γιατί, καθώς έλεγαν, ήταν τού Κάρι Πίτμαν. Ονόμασαν τό καράβι του μαρούνα και τόν κατηγόρησαν πώς πετούσε στη θάλασσα άκαθαροίς για νά τρομάξη τά ψάρια και νά τά κινή νά φύγουνε μακριά. Τέλος ένας νεαρός ψαράς άναιδέστατος έφτασε σχεδόν κάτω από τήν πλήρη του, χτύπησε τό πλευρό του μέ τήν άνοιχτή του παλάμη και είπε παραινετικά: «Νιέ, γαϊδουρίτσα μου».

Ο μάγειρας τού άδειασε στο κεφάλι του μία κατσαρόλα γεμάτη στάχτες κι' εκείνος γι' άπάντηση τού πέταξε δους ψαροκεφαλές είχε πρόχειρες. Τό πλήρωμα τής βάρκας άρχισε νά τούς πετάη κομμάτια κάρβουνα από τήν κουζίνα και οι ψαράδες από τις βάρκες τους άπειλούσαν πώς θ' άνεβούν επάνω νά τούς «καθαρίσουν». Εάν τό μάρκο ήταν πραγματικά σέ κίνδυνο, θά τό είχαν ειδοποιήσει άμέσως. Μά ξέροντας πώς ήταν άσφαλισμένο, μά και τούς έτυχε ή ευκαιρία, θέλησαν νά γελάσουν λιγάκι. Ένοείται πώς ή φάρσα όλη πήγε περίπατο όταν ο βράχος ξαναμούγκρισε σέ άπόσταση μισού μιλλιού πρós τό μέρος πού φυσούσε ο άνεμος. Τότε τό βασανισμένο μάρκο σήκωσε δσα πανιά είχε και δέν είχε και τράβηξε τό δρόμο του.

Όλη εκείνη τή νύχτα ή Παρθένος βρυχόταν μέ τήν άπαίσια φωνή της και τό άλλο πρωί, μέσ στην άγριεμένη θάλασσα, τή στεφανωμένη μέ άσπρους άφρούς, ο Χάρβεϋ είδε όλο τό στολισκό νά περιμένη τό πρόταγμα. Ούτε μία ψαρόβαρκα δε βγήκε έξω ως τις δέκα, όταν οι δυο Ζερών τού Μάτι τής Ημιόρας, νομίζοντας

πώς είχε κάπως πείση ή τρικυμία, πράγμα πού δέν ήταν αλήθεια, έδωσαν τό παράδειγμα. Σ' ένα λεπτό οι μισές ψαρόβαρκες βρίσκονταν έξω και άλληλοχαιρετιόνταν επάνω στις κορυφές των άφρισμένων κυμάτων,

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ένα αγαθό όλογο.

μά ο Τρούπ κράτησε τούς δικούς του για νά καθαρίσουν τό καράβι. Δέν τού άρεσαν τέτοιου είδους παλληκαρισμοί, και καθώς πρós τό βράδυ άγριέψε άκόμη περισσότερο ο καιρός, είχαν τήν ευχαρίστηση νά φιλοξενήσουν ένα πλήθος ξένους πού δέξαζαν τόν Θεό γιατί κατάφεραν νά βρούν ένα καταρύγιο. Οι μούτσι στέκονταν μέ φανάρια στα χέρια τους κοντά στην παλάγκα, έτοιμοι νά γαντζώσουν τις ψαρόβαρκες πού θά έρχονταν και οι ναύτες είχαν τά μάτια τους καρφωμένα στα κύματα. Από μέσα από

τό σκοτάδι έβγαине μία φωνή: «Βάρκα, βάρκα!» Τότε έσκυβαν, πετούσαν τούς γάντζους και άνέβδαν έναν άνθρωπο μουσκεμμένο ως τό κόκκαλο και μία βάρκα μισδοουλαιγμένη. Τό κατάστρωμά τους ήταν γεμάτο από βάρκες και οι κουκέτες τους από ναυαγούς.

Πέντε φορές κατά τό διάστημα τής βάρδιας τους ο Χάρβεϋ και ο Ντάν άρπάχτηκαν μέ τά χέρια, μέ τά πόδια και μέ τά δόντια από τά σκονιά, τά ξάρτια, και τά μουσκεμμένα πανιά, ενώ ένα πελώριο κύμα έσάρωνε τό κατάστρωμα.

Μία βάρκα, καθώς έρχόταν νά πλευρίση, τσακίστηκε σέ χίλια κομμάτια και ο ναύτης πέταχτηκε πάνω στο κατάστρωμα μέ τό κεφάλι άνοιγμένο. Και κατά τήν αύγή, ενώ τά κύματα, όλόασπρα, κυνηγούσαν σάν τρελλά τό ένα τ' άλλο, ένας άλλος ναυτικός, σταχτός σάν φάντασμα, σκαρφάλωσε στο κατάστρωμα μέ τό ένα χέρι του σπασμένο και ρώτησε μήπως είχαν ιδεί τόν άδελφό του.

Έπτά παραπανιστά στόματα εκάθησαν στο τραπέζι: Ένας Σουηδός, ένας καπετάνιος από τό Τσάθαμ, ένας μούτσος από τό Μαίικυ, ένας από τό Ντώμπερρυ και τρεις από τό Πρόβινςταουν.

Τό άλλο πρωί σέ όλα τά πλοία εκάλεσαν όνομαστικά κατάλογο. Και μ' όλο πού κανένας δέν είπε τίποτε, όλοι έφαγαν μέ περισσότερη όρεξη όταν τά καράβια δήλωσαν τό ένα ύστερα από τ' άλλο πώς τά πληρώματα τους ήσαν πλήρη. Μόνο δυο Πορτογάλοί κι' ένας γέρος ψαράς από τό Γκλώστερ πνίγηκαν. Πολλοί όμως ήταν εκείνοι πού είχαν πληγωθεί ή πού είχαν σπάσει χέρια, πόδια, κεφάλι. Από δυο γολέττες είχαν κοπεί οι άγκυρές τους και οι θάλασσα τις είχε παρασύρει κατά τό νοτιό σέ

τριών ήμερών δρόμο. Ένας ναύτης επέθανε πάνω σέ κάποιο γαλλικό — ήταν τό ίδιο καράβι πού είχε ανταλλάξει κοινό μέ τό Έδώ είμαστε.

Τό καράβι απομακρύνθηκε μέσα στο λευκό πρωινό, στάθηκε σ' ένα μέρος όπου τά νερά έδειχναν βαθεία, κι' ο Χάρβεϋ είδε τήν κηδεία μέ τό τηλεσκόπιο τού Ντελκό. Ένα μακρουλό δέμα, δεμένο μ' ένα σκονί, γλύστρησε από τό κατάστρωμα στη θάλασσα, και τίποτε άλλο. Δέν έφάνηκε νά κάνουν κανένος είδους άκολουθία, μά τό βράδυ, ο Χάρβεϋ τούς

άκουσε μέσα στη μαύρη άπεραντοσύνη τού νερού τήν πασπαλισμένη μ' άστρα, νά τραγουδούν μ' άργή φωνή κάτι πού όφωνόταν σάν ψαλμός.

Τό άλλο πρωί έμαθαν πώς ένα κύμα είχε στακίσει στα δυο τόν δυστυχισμένο ναυτικό, έπάνω στο μπρομπίρσο και τού είχε σπάσει τή σπονδυλική στήλη. Τό νέο μαθεύτηκε σ' όλα τά ψαράδικα γιατί αντίθετα από τήν καθιερωμένη συνήθεια τό γαλλικό καράβι έβγαλε σέ δημοπρασία τά πράγματα τού νεκρού — δέν είχε συγγενείς ούτε στο Σαιν Μαρλό ούτε στο Μικελόν — και όλα άπλώθηκαν στο ταβάνι τού καμπουσιού, άρχίζοντας από τόν κόκκινο πλεκτό σκούφο του, ως τήν πέταινη ζώνη του μέ τόν σουγιά περασμένο στη θήκη. Ο Ντάν και ο Χάρβεϋ βρίσκονταν μέ τή βάρκα τους έξω και τράβηξαν κι' αυτοί μέ τά κουτιά για τό καράβι. Ήταν δρόμος πολός ως εκεί και δέν έμειναν παρά πολό λίγο, δσην ώρα χρειάστηκε ν' αγοράση τό μαχαίρι, πού είχε μία περιεργή λαβή από μπροντζό. Όταν πέρασαν πάλι μπροστά από τήν πλήρη και άρχισαν νά λάμνουν σι' άνοιχτα μέσα σέ μία σιγανή βροχή και σέ ελαφρά φουσκωμένη θάλασσα, τούς ήρθε στο νού πώς ίσως νά τούς τύχαινε κανένα δυσάρεστο μέ τό νά μην προσέξουν ποιόν δρομο άκριδώς είχαν ακολουθήσει.

Δέν θά μέ άκανε διόλου κακό νά ζεσταινόμαστε λιγάκι, είπε ο Ντάν τρέμοντας κάτω από τήν ντισεράδα του.

Κι' έξακολούθησαν νά λάμνουν μέσα σέ μία πυκνή, άσπρη όμίχλη, πού έπως πάντα τούς περιούκλωνε χωρίς καμιά προειδοποίηση.

— Υπάρχουν πολλά καταραμένα ρεύματα σ' αυτά εδώ τά μέρη για νά οδηγηθής κανείς μονάχα από τό ένστικτό του, είπε ο Ντάν. Ρίξε τήν άγκυρα, Χάρβεϋ, και θά κάτσουμε νά ψαρεύουμε εδώ όπου νά σκορπιστή ή όμίχλη. Βάλε τό μεγαλύτερο βαρύδι. Τρεις όκάδες δέν πέφτουν πολλές σέ νερά τέτοια σάν αυτά. Κοίταξέ τήν πώς τέντωσε κιόλας τό σκονί της.

Μία μικρή, άναταραχή έγινε μπροστά, όπου κάποιο ρεύμα τού Μπάνκου έκανε τήν ψαρόβαρκα νά κεντητεί μέ δύναμη επάνω στο τεντωμένο άγκυροσκοκαιο της. Δέν μπορούσαν όμως νά διακρίνουν γύρω τους τίποτε σέ λίγων μέτρων άπόσταση. Ο Χάρβεϋ σήκωσε τό γιακά του κι' έσκυψε πάνω από τήν πετονιά του σάν παλιός ναυτικός. Η όμίχλη τώρα πάλι δέν τού προκάλυψε κανέναν έδικαιτερο φόβο. Ψάρεψαν λίγην ώρα

σιωπηλοί και έκριναν πώς τό φάρι τοιμπούσε γερά. Ύστερα ο Ντάν έβγαλε τό μαχαίρι από τήν θήκη του και έσκίμασε τήν κόψη του στην κουπαστή τής βάρκας.

— Τι ώρατο πού είναι, είπε ο Χάρβεϋ. Πώς κατάφερες νά τό πάρης έτσι φτηνά;

— Έξ αιτίας από τις άνόητες προλήψεις πού έχουν, είπε ο Ντάν καρφώνοντας τό ξύλο μέ τήν μητερή λεπίδα τού μαχαίριου. Δέν θέλουν νά πάρουν κανένος είδους σιδερικό από πεθαμένου. Δέν είδες τούς Γάλλους πώς έκαναν δυο βήματα πίσω όταν πήρα τό μαχαίρι και ρώτησα ποιός θά βάλη άλλη τιμή.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΑΛΕΠΟΥ ΓΙΑΤΡΟΣ

Στά κλωσοπούλια έπεσε γρίπη, θέλουν γιατρό, μά γιατρός λείπει.

Τόμαθε ή Άλοΐπω ή κυρά και τά λυπήθηκε βαρσιά.

Τά γιατρού μου θά μαζέψω και τρέχω σβδός νά τά γιατρέψω.

— Πώς είστε; όρνίθι μου καλά, τί νοιώθετε, πού σας πονά;

Και τής άπάντησαν κι' εκείνα: — Είμαστε μία χαρά και φίνα

και θάμαστε και πιο καλά, άν μάς άδειάσης τή γωνιά.

Μ. ΣΤΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Αντί νά πάη στον οδοντογιατρό νά τού βγάλη τό δόντι προτίμησε για φτηνότερο τόν καθηγητή τού μπόξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΕΑΝΙΚΟ

Χαϊδεύω με τὰ μάτια μου
Τὸν κόλπο, τὸ βουνό,
Τὸ θεῖκό χαμήλωμα
Τοῦ Φοῖβου πρὸς τὴ δύση
Κι' ἀκούω ἕνα σκοπὸ,
Νσανικό κι' ἄρινο·
Ἡ ἀνοιξή μὲς στὴν ψυχὴ
Τραγουδία θὰ καρπίσῃ.

Θὰ θρέψουν ἄνθια, καλοκαίρια
Τοῦ Ὀλυμποῦ τὰ χιόνια,
Ποῦ σὰ χρυσὰ μετέωρα
Φαντάζου φωτειρά,
Θὰ φέρουν γλαυκασὰ
Καὶ στὴν ψυχὴ μὰς χελιδόνια,
Γιὰ ν' ἀντηχίσουνε ξανά
Τραγουδία φλογερά.

Μελέτης [B]

ΜΕ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΤΟ ΣΟΥΝΙΟ

Ἐπεὶ καὶ εἰκόμο τὸ πρῶτ', Ἦ' ἀποκλί-
νητα ξεκίνησαν. Εἶναι γιομάτα φαλα-
γγίτσες μὲ τίς γραφικὲς γαλιζίες καὶ
ἀσπρες στολές τους.

Ἄδεν ξεκίνησαν καλὰ-καλὰ καὶ τὸ τρα-
γουδί ἀντήχησε παντοῦ. Γέλια, φωνές,
ὄλες μαζί. Εἰμαστέ ὄλο χαρὰ σήμερὰ...

Σὲ λίγο βγαίνουμε στὴ ἔξοχ'.
Τὶ ὄμορφα ποῦ εἶν' ἐδῶ! Οἱ δεκα-
τρεῖς ἡμέρες τοῦ Ἀπριλίου κέντησαν ἕ-
να λαμπρὸ χαλί καὶ τ' ἄλλωσαν ἀπ'
ἀκρῆ σ' ἀκρῆ. Καὶ τί δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ
πάνω. Ἐδῶ γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια,
μαῖα, ἄσπρα, κόκκινα, κίτρινα στολί-
ζαν ὀλόγυρα ἕνα χωράφι μὲ στάγι' ἐκεῖ
ἀνάμεσα στ' ἀμπέλια, ποῦ τώρα μόλις
ἀρχίζουν νὰ βλασταίνουν, οἱ παπαρού-
νες κουνῶνε τὰ κατακόκκινα κεφαλαῖα
τους. Παρέκει ἕνας κήπος γεμάτος δέν-
τρα καρποφόρα. Εἶναι ὄλα κατάφορ-
τα ἀπὸ ἄσπρα λουλουδάκια. Κάθε τους
κλωνάρι μοιάζει μὲ ὀλόσπρη πασαλι-
νὴ λαμπάδα. Ἐνα ποταμάκι κυλάει πρὸ
πέρας ἡσυχὰ τὰ νερά του,

Σ' ἕνα βουναλάκι, τὰ σκαρμεμένα χω-
ράφια σχηματίζουν κανονικώτατες λου-
οἶδες σὲ χίλιες ἀποχωρήσεις τοῦ πρῶσι-
νου, ἐνῶ σ' ἕνα ἄλλο τὰ πεῖκα μὲ τίς
χρυσές τους κορυφές, μοιάζουν σὲ ἕνα
μεγάλον μουκέτο. Ὅπου νὰ στρέψῃς τὸ
βλέμμα σου λουλούδια, λουλούδια.

Λουλούδια σὲ μύρια χρώματα, βαλμέ-
να σὲν πιτσιλιές καὶ σὰ γιρλάντες γιὰ
νὰ στολίσουν τὸ χαλί ποῦ φτιάχνουν χω-
ράφια, βουνά, οὐράκια, λειβάδια. Καὶ
σὰ συμπλήρωμα τῆς ὀμορφιάς ἕνας κα-
ταγάλανος οὐρανὸς σχηματίζει τὸ φόντο.
Τρέχουμε ἀδιάκωτα.

Τὸ ἀερόκι φυσάει δροσερὸ καὶ μπαί-
νει μέσα ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παρῆθρα, καὶ
μὰς ἀνεμίζει τὰ μαλλιά καὶ μὰς δίνει
ἀεροφοιλητάτα στὰ μάγουλα.

Κάθε τόσο στὰ πλάγια τῶν βουνῶν
βλέπουμε μικρὰ χωριουδάκια. Τὰ σπιτά-
κιό τους λάμπουν κάτασπρα σὲν ἥλιο.

Νὰ τώρα κι' ἕνα κοπάδι. Τὰ κου-
δούνια ἀντηχοῦν σὲν καρκανίτσες
στὴν ἡσυχία τῆς ἔξοχης. Χαιροῦμαι τὸ
βοσκὸ καὶ μὰς χαιροῦμαι κι' αὐτὸς γε-
λώντας.

Καθὼς περνᾶμε μπρὸς στὰ χωράφια
καὶ μέσα στὰ χωριά ὄλοι, ἄντρες, γυ-
ναῖκες, γέροι, νέοι καὶ παιδιὰ σωμα-
τοῦν τίς δουλειές τους καὶ μὰς χαιρο-
τοῦν μὲ φωνές καὶ γέλια.

Κι' ἐμεῖς τρέχουμε πάντα.
Μετὰ μιάμιση ὥρα δρόμο, νὰ, τὸ
Λαύριον.

— Ζήτω! Φτάνουμε! ἄρχισαμε νὰ
φαναζόμαστε.

Σὲ λίγο νὰ καὶ ἡ θάλασσα. Μιά θά-
λασσα ἀκύμαντη σὲν χρυσάλλινος κα-
θρέφτης. Μοναχὰ οἱ βαρκούλες καὶ οἱ
γλάροι τῆς ταράζουν τὰ νερά.

Ἀπὸ δω ἡ φύση εἶναι ἀκόμα πρὸ ὀ-
μορφῆς. Τρέχουμε πάντα στὰ βουνά ποῦ
ε' ἀβλακάνουν βαθιές χαράδες καὶ
ποτάμια. Στις ὄχθες τους οἱ κατακίτρι-
νὲς ἀφάνες φαντάζου μπουκέτα-μου-
κέτα μαζί μὲ τὰ μενεξεδιὰ μὴ μὲ λη-
σιμόνα, ποῦ εἶναι σκορπισμένα ἀφθονά
παντοῦ καὶ μὲ τίς κατακόκκινες παπα-
ροῦνες καὶ τίς ἀσπρες μαργαρίτες. Ἀν-
τίκρη μὰς ὑψώνεται ἐπιβλητικὰ ὁ βρά-
χος τοῦ Σουνίου μὲ τὸ νὰ τοῦ Ποσει-
δῶνος στὴν κορυφὴ σὰ στέμμα.

Μὰ νὰ, σταματήσαμε. Κατεβαίνουμε
καὶ ἀπὸ ἐπισκεφθῆμας ὄλες μαζί
τὸ νὰ καὶ θαυμάσαμε τὸ λαμπρὸ το-
πίο ποῦ ἀπλώνεται κάτω ἀπὸ τὰ πό-
δια μὰς, πῆγαμε κάτω ἀπὸ τὰ πεῖκα.

Μὲ ὄρεξη τρελλὴ πέσαμε στὸ φαί.
Καλαμπούρια, τραγουδία, γέλια, κηδή-
ματα, ὄλα σ' ἐνέργεια.

Τὸ δάσος ἀνυπόλητος ἀπὸ τίς φωνές
μὰς. Ἦταν ὄλα χάρμα ματιῶν... καὶ
αὐτιῶν. Τὸ βράδυ ποῦ γυρίζαμε ἔ-
βλεπε κανεὶς παντοῦ πρόσωπα ροδοκό-
κινα, καμμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο, κουρασμέ-
να λίγο, μὰ ζωηρὰ καὶ χαρούμενα.

Τὰ τραγουδία ἀντήχησαν καὶ πάλι.
Μὲ τραγουδία ἄρχισα καὶ μὲ τραγου-
δία τελείωσε ἡ ἐκδρομὴ μὰς.

Δευτὴ Καμῆλια [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δάσκαλος:
— Σὲ ποιά μάχη πέθανε, Τοτό, ὁ
Μιλτιάδης;

— Μὰ, στὴν τελευταία του!

(Παλαῖο) Σουριανόπουλο

ΜΗ ΗΛΙΣΜΟΝΕΙΤΕ πρὸς κάθε παραγγέλιασ
γιὰ νὰ ἐπιτελεῖται ἄριστος, πρέπει νὰ συνοδεύ-
ται καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη γνώμη. Ἐπ' αὐτὸς μὲ τίς
ὁποῖες αἰεὶ στέλλουμε κάθε ἐξομολογὰ τὸ φύλλον.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

5. Διαγωνισμὸς Κοσμηματογραφίας

Ἡ Κοσμηματογραφία ἢ Διακοσμητι-
κὴ εἶναι ἕνα εἶδος Ζωγραφικῆς. Καὶ ὁ
κοσμηματογράφος βέβαια ζωγραφίζει
μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως πρὸς τὰ πράγματα
ἢ τὰ πρόσωπα ποῦ παρουσιάζονται εἶναι μὲ
ἰδιαιτέρου τρόπο κατωμένα ὥστε νὰ πο-
τελοῦν διακόσμηση, νὰ εἶναι διακομη-
τικὰ. Π. χ. τὸ κεφάλαιον ἐνὸς ἀγγέλου
μὲ τίς φτερουγιττές του ἐκπαύλαμβαν-
ται δέκα, εἰκοσι φορές γιὰ νὰ σχηματί-
σῃ μιὰ γιρλάντα. Τὸ ἴδιο ἕνα κρῖνο,
ἕνα τριαντάφυλλο, ἕνας καρπὸς, ἕνα ζῶο,
καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα συμβολικὰ
— ἄγκυρες, καρδιές, τριφύλλια, ζυγαριές
κτλ. — γιὰ τὸ σύμβολο παίξει μεγάλο
ρῶλο στὴν κοσμηματογραφία.

Τὰ παιδιὰ τὴν ἀγαποῦν πολύ. Διακο-
μοῦν τὰ ἐξοφύλλα τῶν βιβλίων τους
καὶ τὰ τετραδιά τους, τίς κάρτες τους,
τὰ μυλιέτα τους, τὰ πάντα. Ἐγὼ λα-
βαίνω συχνὰ ἀπαντήσεις σὲ Διαγωνι-
σμοὺς, κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα, Συλλο-
γὲς Ἀσκήσεων κτλ. διακομημένα πε-
ρίφημα. Σκέφθηκα λοιπὸν νὰ χρησιμο-
ποιήσω κι' αὐτὸ τὸ ταλέντο τῶν παι-
διῶν μου γιὰ ἕνα Διαγωνισμὸ ποῦ μπο-
ρεῖ νὰ δώσῃ πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.
Καὶ σήμερὰ ζητῶ ἀπ' ὄλους ἕνα ἔργο
Κοσμηματογραφίας. Τὶ θὰ εἶναι αὐτό;
Σὰς δίνω δυὸ θέματα: *Ἐνα ἐξοφύλλο
Τόμου Διαπλάσεως κι' ἕνα ἐξοφύλλο
Δευτέρου Μικρῶν Μουσικῶν.* Κά-
μετε δὲ, τίς αἰδέσεις καλύτερα. Τὸ εἶ-
δος τῶν στοιχείων γιὰ τοῦ εἴδους αὐ-
τῶν τῶν ἐξοφύλλων καὶ τῆς διακομη-
σῆς τους εἶναι στὴ φαντασία σας καὶ
στὴν τέχνη σας. Οἱ μόναι μου περιορι-
σμοὶ εἶναι: ἄσπρο χαρτί, μινικὸ μελάνι,
σκέδιο καθαρό, γραμμωτό — *δὲς ἀ-
κουαρέλλα μὲ πινέλλο* κι' οἱ σκιές ἀ-
κόμη θὰ εἶναι ἡ ὀλοσφύρα μου, ἢ
θάκοσελοῦνται ἀπὸ πυκνότερες ἢ ἀραιώ-
τερες γραμμίτσες. Τὸ σχῆμα ἐπίσης εἶ-
ναι στὴ διάθεσή σας. Μπορεῖτε νὰ κά-
μετε τὸ ἐξοφύλλο ὅσο εἶναι τὸ πραγ-
ματικὸ, ἀλλὰ καὶ μικρότερο, ἀν εἶναι
μάλιστα ἐξοφύλλο Διαπλάσεως. Φτάνει
νὰ τηρήσετε τίς ἀναλογίες.

Στὸ πῶς μέρος τοῦ ἔργου σας θὰ
γράφετε *Ἐγὼ τὸν Διαγωνισμὸ Κοσμη-
ματογραφίας* καὶ ἰδνομα σας, τὸ ψευ-
δώνυμο κτλ. ἐν τάξει.

6. Διαγωνισμὸς Κρυπτογραφίας

Θὰ διαβάσετε τὸ ἀκόλουθο κρυπτο-
γράφημα:

$$76 \times 01 = 8 \cdot 03 \Rightarrow 6 \times 01 \leftarrow 0$$

$$62 \leftarrow 4 \times 6 \leftarrow 4 \cdot 01 = 820 + 30$$

$$+ 6 \leftarrow 12 \cdot 30 + 0 \cdot 01 = 2 \cdot 0 \cdot 03$$

$$\leftarrow 6 \leftarrow 4 \leftarrow 84 \leftarrow 4 \times 0810 + 20$$

Εἶναι ἕνα τετράστιχο ἐπιγράμμα. Τὸ
ἀλφάβητο ἔγινε ἀπὸ ἀριθμοὺς, ἀριθμη-
τικὰ σημεῖα καὶ σημεῖα τῆς στίξεως.
Τὰ γράμματα φ χ ψ ω, δὲν ὑπάρχουν,
αὐτὰ ἀφήστε τὰ. Λεῖπουν καὶ τὰ β, γ,
δ, ε, ζ. Αὐτὰ ὅμως θὰ τὰ βάλετε στὸ
ἀλφάβητό σας μὲ τὸ ψηφίο ἢ τὸ σημεῖο
ποῦ ἔχουν καὶ στὸ δέξο μου. Γιατὶ καὶ
τὸ ἀλφάβητο θάναπλάσατε — ἀπὸ τὸ Α
ὡς τὸ Υ — καὶ μὲ τὴν τρόπο διαβάσατε
τὸ κρυπτογράφημα θὰ μοῦ ἐπέστετε.

Ἡ ἀπάντησή σας θὰ ἐπιγράφεται
Ἐγὼ τὸν Διαγωνισμὸ Κρυπτογραφίας,
καὶ κατόπι ἰδνομα, ψευδώνυμο κτλ.

Οἱ λοιποὶ ὄροι, κοινοὶ γιὰ ὄλους αὐ-
τοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς, δημοσιεύθη-
καν στὸ 83ο φυλλάδιο, κάτω ἀπὸ τὴν
προκήρυξή τοῦ Διαγωνισμοῦ Τυπογρα-
φικῶν Λαθῶν. Προθεσμία, κοινὴ ἐπί-
σης γιὰ ὄλους, μέχρι τῆς 30 Σεπτεμ-
βρίου.

Οἱ λοιποὶ ὄροι, κοινοὶ γιὰ ὄλους αὐ-
τοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς, δημοσιεύθη-
καν στὸ 83ο φυλλάδιο, κάτω ἀπὸ τὴν
προκήρυξή τοῦ Διαγωνισμοῦ Τυπογρα-
φικῶν Λαθῶν. Προθεσμία, κοινὴ ἐπί-
σης γιὰ ὄλους, μέχρι τῆς 30 Σεπτεμ-
βρίου.

Οἱ λοιποὶ ὄροι, κοινοὶ γιὰ ὄλους αὐ-
τοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς, δημοσιεύθη-
καν στὸ 83ο φυλλάδιο, κάτω ἀπὸ τὴν
προκήρυξή τοῦ Διαγωνισμοῦ Τυπογρα-
φικῶν Λαθῶν. Προθεσμία, κοινὴ ἐπί-
σης γιὰ ὄλους, μέχρι τῆς 30 Σεπτεμ-
βρίου.

Οἱ λοιποὶ ὄροι, κοινοὶ γιὰ ὄλους αὐ-
τοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς, δημοσιεύθη-
καν στὸ 83ο φυλλάδιο, κάτω ἀπὸ τὴν
προκήρυξή τοῦ Διαγωνισμοῦ Τυπογρα-
φικῶν Λαθῶν. Προθεσμία, κοινὴ ἐπί-
σης γιὰ ὄλους, μέχρι τῆς 30 Σεπτεμ-
βρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 22 ὁδὸς Ἐθελπίδου
τῆς 25 Ἰουλίου 1939

Τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Ἀδ-
γούστου ἔρχεται νὰ βγῇ δωδεκάσέλιδο καὶ
νὰ περιέχῃ τὴν κρίσι τῆς *«43ης Κυρια-
κῆς»*. Ἀλλὰ μὲ αὐτὴ τὴ ζέση, παιδιὰ
μου, εἶναι ἀβύσσος. Ὅστε ὁ Ἀναγνώστης μπο-
ρεῖ νὰ γράψῃ... σοφάρια — ἐπὶ μέρους, λέει,
τὸ μαλὸ του — ὅτε δ κ. Βήττης νὰ κά-
μῃ μερικὰ σκίτσα ποῦ μένον. μὰ ὅστε τὸ
σπιτικό, ἀλαλιασμένο κι' αὐτὸ μέσ' στὸ
καρμῖ, νὰ συνέλθῃ, νὰ κοῦσῃ, νὰ σχολιάσῃ
καὶ νὰ κρῖνῃ. Φαντασθῆτε μόνον πῶς ἡ
κυρὰ Μάρθα περιφέρεται μὲ βραμμένο πανί
τὸ κεφάλι, κι' ἡ Πόσσα εἶναι ἐπαλωμέ-
νη δαχὴ τὴν ἡμέρα, μὲ τὴν κοιλιά, σὲν φό-
φια, κάτω ἀπ' τὸ ψυγεῖο. Μὲ γίνετα: Κυ-
ριακὴ εἶται; Ποῦ ὄρεξη, ποῦ κἄφι, ποῦ
μυαλό;... Γ' αὐτὸ τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο
θὰ βγῇ δωδεκάσέλιδο, καὶ, ἀν στὸ μεταξὺ
δραστῶν λιγάνι, τὸ ἄλλο, τὸ δεύτερον τοῦ
Ἀδγούστου, θὰ εἶναι ἀφιερωμένο στὴν Κυ-
ριακὴ. Ἄν ὅμως ἡ βαρμηλία διαρκέσῃ καὶ
τὴν ἄλλη ἑβδομάδα, τότε τὸ δωδεκάσέλι-
δο τοῦ Ἀδγούστου θὰ εἶναι τὸ τρίτο. Τὶ
νὰ γίνῃ! καύσωνι καὶ θεοὶ παῖθονται...

Ὁ κ. Μινώτης τῆς *«Ἰονίου Ἀνθολογίας»*
μοῦ ἀναγγέλει ὅτι ἔδωκε 50 ἀκόμα ἀντί-
τυπα ἀπὸ τὸ τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ τὰ
δίνει, στὰ Διαπλάσευλα μόνον 50 δραχ-
μὲς τὸ ἕνα, δηλαδὴ 40 γιὰ τὸ Τεῦχος καὶ
10 γιὰ τὸ δέξομο. Σημειώσατε δὲ, τὸ ὑπε-
ροχο αὐτὸ Τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ εἶχε
μεγάλὴ ἐπιτυχία, πληροῦται νὰ ἐξαντηθῇ
καὶ εἶναι: ἐγκαίρια γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ,
καὶ μάλιστα θερμένο, ὅσοι ἀγαποῦν τὴν
Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία, τὴ Ζάκυνθο καὶ
τὸν κ. Ἐσνόπουλο, γιὰ τὸ ἐλ' αὐτῶν παρου-
σιάζονται στίς 200 μεγάλες εἰκονογραφη-
μένες του σελίδες.

Ὁ κ. Μινώτης τῆς *«Ἰονίου Ἀνθολογίας»*
μοῦ ἀναγγέλει ὅτι ἔδωκε 50 ἀκόμα ἀντί-
τυπα ἀπὸ τὸ τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ τὰ
δίνει, στὰ Διαπλάσευλα μόνον 50 δραχ-
μὲς τὸ ἕνα, δηλαδὴ 40 γιὰ τὸ Τεῦχος καὶ
10 γιὰ τὸ δέξομο. Σημειώσατε δὲ, τὸ ὑπε-
ροχο αὐτὸ Τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ εἶχε
μεγάλὴ ἐπιτυχία, πληροῦται νὰ ἐξαντηθῇ
καὶ εἶναι: ἐγκαίρια γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ,
καὶ μάλιστα θερμένο, ὅσοι ἀγαποῦν τὴν
Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία, τὴ Ζάκυνθο καὶ
τὸν κ. Ἐσνόπουλο, γιὰ τὸ ἐλ' αὐτῶν παρου-
σιάζονται στίς 200 μεγάλες εἰκονογραφη-
μένες του σελίδες.

Ὁ κ. Μινώτης τῆς *«Ἰονίου Ἀνθολογίας»*
μοῦ ἀναγγέλει ὅτι ἔδωκε 50 ἀκόμα ἀντί-
τυπα ἀπὸ τὸ τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ τὰ
δίνει, στὰ Διαπλάσευλα μόνον 50 δραχ-
μὲς τὸ ἕνα, δηλαδὴ 40 γιὰ τὸ Τεῦχος καὶ
10 γιὰ τὸ δέξομο. Σημειώσατε δὲ, τὸ ὑπε-
ροχο αὐτὸ Τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ εἶχε
μεγάλὴ ἐπιτυχία, πληροῦται νὰ ἐξαντηθῇ
καὶ εἶναι: ἐγκαίρια γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ,
καὶ μάλιστα θερμένο, ὅσοι ἀγαποῦν τὴν
Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία, τὴ Ζάκυνθο καὶ
τὸν κ. Ἐσνόπουλο, γιὰ τὸ ἐλ' αὐτῶν παρου-
σιάζονται στίς 200 μεγάλες εἰκονογραφη-
μένες του σελίδες.

Ὁ κ. Μινώτης τῆς *«Ἰονίου Ἀνθολογίας»*
μοῦ ἀναγγέλει ὅτι ἔδωκε 50 ἀκόμα ἀντί-
τυπα ἀπὸ τὸ τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ τὰ
δίνει, στὰ Διαπλάσευλα μόνον 50 δραχ-
μὲς τὸ ἕνα, δηλαδὴ 40 γιὰ τὸ Τεῦχος καὶ
10 γιὰ τὸ δέξομο. Σημειώσατε δὲ, τὸ ὑπε-
ροχο αὐτὸ Τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ εἶχε
μεγάλὴ ἐπιτυχία, πληροῦται νὰ ἐξαντηθῇ
καὶ εἶναι: ἐγκαίρια γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ,
καὶ μάλιστα θερμένο, ὅσοι ἀγαποῦν τὴν
Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία, τὴ Ζάκυνθο καὶ
τὸν κ. Ἐσνόπουλο, γιὰ τὸ ἐλ' αὐτῶν παρου-
σιάζονται στίς 200 μεγάλες εἰκονογραφη-
μένες του σελίδες.

Ὁ κ. Μινώτης τῆς *«Ἰονίου Ἀνθολογίας»*
μοῦ ἀναγγέλει ὅτι ἔδωκε 50 ἀκόμα ἀντί-
τυπα ἀπὸ τὸ τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ τὰ
δίνει, στὰ Διαπλάσευλα μόνον 50 δραχ-
μὲς τὸ ἕνα, δηλαδὴ 40 γιὰ τὸ Τεῦχος καὶ
10 γιὰ τὸ δέξομο. Σημειώσατε δὲ, τὸ ὑπε-
ροχο αὐτὸ Τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ εἶχε
μεγάλὴ ἐπιτυχία, πληροῦται νὰ ἐξαντηθῇ
καὶ εἶναι: ἐγκαίρια γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ,
καὶ μάλιστα θερμένο, ὅσοι ἀγαποῦν τὴν
Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία, τὴ Ζάκυνθο καὶ
τὸν κ. Ἐσνόπουλο, γιὰ τὸ ἐλ' αὐτῶν παρου-
σιάζονται στίς 200 μεγάλες εἰκονογραφη-
μένες του σελίδες.

Ὁ κ. Μινώτης τῆς *«Ἰονίου Ἀνθολογίας»*
μοῦ ἀναγγέλει ὅτι ἔδωκε 50 ἀκόμα ἀντί-
τυπα ἀπὸ τὸ τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ τὰ
δίνει, στὰ Διαπλάσευλα μόνον 50 δραχ-
μὲς τὸ ἕνα, δηλαδὴ 40 γιὰ τὸ Τεῦχος καὶ
10 γιὰ τὸ δέξομο. Σημειώσατε δὲ, τὸ ὑπε-
ροχο αὐτὸ Τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ εἶχε
μεγάλὴ ἐπιτυχία, πληροῦται νὰ ἐξαντηθῇ
καὶ εἶναι: ἐγκαίρια γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ,
καὶ μάλιστα θερμένο, ὅσοι ἀγαποῦν τὴν
Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία, τὴ Ζάκυνθο καὶ
τὸν κ. Ἐσνόπουλο, γιὰ τὸ ἐλ' αὐτῶν παρου-
σιάζονται στίς 200 μεγάλες εἰκονογραφη-
μένες του σελίδες.

Ὁ κ. Μινώτης τῆς *«Ἰονίου Ἀνθολογίας»*
μοῦ ἀναγγέλει ὅτι ἔδωκε 50 ἀκόμα ἀντί-
τυπα ἀπὸ τὸ τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ τὰ
δίνει, στὰ Διαπλάσευλα μόνον 50 δραχ-
μὲς τὸ ἕνα, δηλαδὴ 40 γιὰ τὸ Τεῦχος καὶ
10 γιὰ τὸ δέξομο. Σημειώσατε δὲ, τὸ ὑπε-
ροχο αὐτὸ Τεῦχος *«Ἐσνόπουλος»*, ποῦ εἶχε
μεγάλὴ ἐπιτυχία, πληροῦται νὰ ἐξαντηθῇ
καὶ εἶναι: ἐγκαίρια γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ,
καὶ μάλιστα θερμένο, ὅσοι ἀγαποῦν τὴν
Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία, τὴ Ζάκυνθο καὶ
τὸν κ. Ἐσνόπουλο, γιὰ τὸ ἐλ' αὐτῶν παρου-
σιάζονται στίς 200 μεγάλες εἰκονογραφη-
μένες του σελίδες.

ταίνε, ἄσως λέε, στὴν ἐπιγράση τῶν ἔ-
νικων. Ἀλλὰ ὄσο γιὰ νὰ τὸ ἐπαναφέρω,
δὲν τὸ βροῖακα πολὺ σκόπιμο. Καλὴ διαμο-
νὴ στὴ δροσερὴ πατρίδα.

Ἄρτανιάν, θὰ εἶναι πολὺ καλὰ παιδιὰ
οἱ συμπληρωματικὰ ἀπὸ τοῦ ὄλο τὴν αὐ-
στηρότητα, προδεδωσθῆκαν σχεδὸν ὄλοι.
Καὶ τώρα καλὴ ἔξοχ'. Ὅσοις διαταγμοὺς
κι' ἄν εἶχε γιὰ τὸ Πένταθλο, ἔμα ἐίδα
πῶς τὸ θέλετα ὄλοι, τὸ ἀποφάσα. Ἀλλὰ
δὲν θὰ προκηρυχθῇ πρὶν ἀπὸ τὸν Ὀκτώ-
βρη. Καὶ θὰ ἀποσέσω τὰ γυμνασιαστὰ νὰ μὴν
εἶναι ὅστε πολὺ δύσκολα μὰ ὅστε καὶ πολ-
λὸ ἔθλοκα, ὥστε νὰ λάθουν μέρος ὄσο τὸ
δυνατὸ περισσότεροι. Μ' εὐχαριστῆτε καὶ
τὸ «κοσμοϊστορικὸ γεγονός τῆς ζωῆς σου»,
ποῦ ἐμαθὰς ποδηλάτο.

Καίρια καλὴ ἐντύπωση δὲν διατηρῶ,
Σουριανόπουλο, ἀπὸ προηγουμένο γράμ-
μα σου καὶ καλὰ καλὰ δὲν ἔβρω τί μου
γράφεις. Λαμπροὶ οἱ βαθμοὶ σου καὶ τὸ 17
στὰ Μαθηματικὰ πολὺ ἱκανοποιητικὰ. Κα-
λὴ διαμονὴ στὸ νησί σου. Γράμμα σου θὰ
περμένο μὰ φορά τὴν ἑβδομάδα. Συμφο-
ρῶθηκα μὲ τίς παραγγέλεις σου. Καί, τίς
λύσεις ἐκεῖνες πρῆται νὰ μοῦ τίς ἐνα-
στελθῇ γραμμένες κανονικὰ.

Κι' ἐγὼ, Ζίφωνα, εἶμαι εὐχαριστημένη
ἀπὸ τὸ βαθμὸ σου. Ὅλα, βέβαιος, εἶναι
σχετικὰ. Γιὰ Ἐ' Γυμνασίον καὶ γιὰ Βαρ-
βάκειο, ποῦ εἶναι τόσο ἀσθηρὸ, δὲν θὰ
παντοῦσα τίποτα περισσότερο. Τοῦ χρόνου
λοιπὸν τέτοιον καιρὸ θὰ εἶσαι ἀναθημα-
τικὸς πολίτης — τί καλὰ! Γιὰ τὸ Πένταθλο
ἰδέε τί λέω

το» του Τζαίμς Κόκν. Γνωστό και μεταφρασμένο σε γλώσσα σχολαστική. «Ο ταχυδρόμος» της Ε. Κ. Καλό αλλά πολύ χειμωνιάτικο. «As τὸ ξανασταλὴ στὴν θά σιναι ἐπὶ κείρα, ἀναπτύσσοντας τὸ λίγο περισσότερο. — Ἐπί κλοπιμαία, μὲ τὸν τίτλο «Ἀνηφοροί - κατήφοροι», «Φιλία» καὶ τὸ «Πᾶθμα τοῦ Τάκη» ἀπὸ τὰ ὅποια τὰ δύο πρῶτα, ἓνα παζὶ καὶ ἓνα ποιήμα, ἔχουν ξανκδημοσιευθῆ σὴ 2.Σ.2. Γιὰ τὸ τρίτο, ποιήμα καὶ αὐτὸ, ποὺ ἀρχίζει: Νίνα, κονταθὸν διακοπές», ὁσοὶ θυμοῦνται ἄς μοῦ γράψουν. — θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μέλλον Ἰκαρος, ἄ. (Ἔτσι, γιατί σκέτο τόχει ἄλλος). Φοῖβος, ἄ. (-!;!); Σερμπετοῦ, κ. (βράστε με). Μυρτίλος, ἄ. (ΚΚ). Γλυκειὰ Ἀνάμνησις, ἄ. (ΝΑ). Θεομὴ Πατριώτισσα, κ. (ΚΓ). Καστανούλα, κ. (ΤΚ). Λεοβία, κ. (ΔΔ).
Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ταυρομάχος, ἄ.

Ἡ Διαπλάσις ἀπαζέται τοὺς φίλους της: *Ταταρίνον τῆς Τατασιάνης* (συμφωνῶ ἀπολότως μὲ ὅσα γράφεις γιὰ τὸ δ-πέροχο ἄρθρο τῆς κυρίας Ἐπιανούδῃ ἀλλὰ καὶ τὸ δικό σου γράμμα εἶναι τόσο ὄρατο, ποὺ καὶ αὐτὸ θάξῃς νὰ δημοσιευθῇ τὸ φέλλαγα μάλιστα τόσον καιρὸ μὴ παρουσιαζέταν καμμιε εὐκαιρία ἀλλὰ ποῦ! σήμερα ἀφοῦ εἶδα καὶ ἀπέσιδα, σοῦ ἀπαντῶ μὲ αὐτὰ τὰ λίγα ἐντὶ πολλῶν. . .) **Χ. Μούντρεχα** (πολὸ μὲν ἄραος τὸ πρῶτο σου γράμμα καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλὰ κ' ἄρατα λόγια» σοῦ ἔστειλα τὸν Ὀδηγὸ καὶ τώρα περιμένω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά καὶ νὰ λαβαίνῃς μέρος σ' ὅλη τὴν κίνηση) **Δερβενάκια** (σὲ συγχάρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς» διὰν καὶ τὰ δύο εἰσπεινὰ μου μυθιστορήματα εἶναι τόσο μεγάλα, πῶς μπορεῖ νὰ χωρέσῃ καὶ τρίτο; εἰκόνας παιδιῶν ἢ ζῶων ἐκ τοῦ φυσικοῦ, γελοιογραφίας κτλ. δημοσιεῖται συνήθως στὴν ἡ συνέχεια τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου μυθιστορηματος δὲν ἔχη εἰκόνας) **Κάρμεν Σόλβα** (συγχρητήρια γιὰ τὸν προβιθεασμὸ στὴν Γ', χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γράφῃς τώρα συχνότερα» ἔστειλα 4 δευτέρως λυσόχαρτο) **Θαλασσόλοκον** (Ὀδηγὸν ἔστειλα καὶ περιμένω πολὺ καλὸ τὸ αἶτισο σου, ἀλλὰ πῶς νὰ δημοσιευθῇ μόνο του, θάπρεπε νὰ δημοσιευθῇ μαζί καὶ ἄλλος μῦθος» εἶγε γιὰ τοὺς τόσο καλοὺς βαθμοὺς σὲ κυριώτερα μαθήματα) **Ἐθερβαύλαν Ρουσοπούλου** (ἐγκάρδια συλλογητήρια γιὰ τὸ δάνειο τοῦ καλοῦ σου πατέρα» καὶ ἐγὼ βάρβακα κάνω ὅ,τι μπορῶ, ἀλλὰ ὁ θεός, παιδί μου, θὰ σὲ παρηγορήσῃ τελείως» τὰ φυλλάδια 29-33 σοῦ τὰ ἔστειλα στὸ Παρθεναγωγεῖο καὶ γράφε νὰ σοῦ τὰ σταίλουν ἀπὸ τὰ 34 ἐξακολουθῶ στὴ νέα διδύχου) **Κασκετὰν Μαλιούνη** (καλὴ ἀρχὴ λοιπὸν περιμένω καὶ ἄλλα) **Ροζελάντιαν, Τσαπερδοπούλου** κτλ, κτλ.
Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰουλίου ἐπαπάντησα στὸ ἐρχόμενο.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των διδύχου σὲν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δευχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς νέας ταξίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τῶν φυλλαδίων τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 92 Σεπτεμβρίου.

423. Λεξιγέριφος
Κάποιον κοτάμι κάμει μαρροστά-μαρροστά, Ἐωπίσω του θεᾶ, μὰ αἰγυπτιᾶ, Καί. . . πέφοτο μπροῦμντα ἢ ὑπτιᾶ, Γιατί σεισμό μοῦ κάνουν ξαφνικά.
Μύρτα Φλώρη

424. Στοιχειόγριφος
Κατοικοῦσα τί ψηλά!
Εἶχα καὶ λευκὰ φτερά,
Μὰ ἔχασα τὴ μέση μου,

Κι' ἓνα κάτοικο τῆς Γῆς
—Μὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς—
Βλέπετε στὴ θέσῃ μου.
Μύρτα Φλώρη

425. Μεταγραμμᾶτισμός
Πηγαίνει στὰ λουτρά μου
Κόσμος νὰ γιαιρευθῇ,
Μὰ μόνο τὸ ἀρχικό μου
Ἄν ἔξαφνα ἀλλαχθῇ,
Ἦ, τί ψευτιά, τί δόλος
Θὰ ξεφανερωθῇ!
Μύρτα Φλώρη

426. Τονόγριφος
Υψώνει κάθε ἀθάνατη τὸν τόνο,
Αὐτὸ μόνο.
Κι' ἀπ'τὰ ψηλά παράθυρα κοιτάζεις
Καὶ θαυμάζεις.
Μύρτα Φλώρη

427. Κυβόλεξον
* * * * =Πρόθεσις δισύλλαβος.
* * * * =Ὀμηρικὸς ἦχος,
* * * * =Χρῆος πρὸς νεκρούς.
* * * * =Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.
Καὶ καθένας τὰ ἴδια.
Μάγκας

428. Ἐπιγραφή
Α
ΜΡΨ
ΙΟΙΟΟ
ΟΚΤΤΑΜΤ
ΡΙΡΑΕ
ΕΩΓ
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Δοδὲς Ὀμπλιγκαντῶ

429. Μεταμορφώσεις
Ἡ πανίς διὰ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ χλωρίς.
Σημ. —Ὁ τονισμὸς ἄς μὴ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Ἀπὸ λέξιν ἠλιαθὴ ὀξύτονον δύναται νὰ προέλθῃ παροξύτονος δι' ἀλλαγῆς ἑνὸς αὐτῆς γράμματος, ἀφαιρέσεως ἢ προσθήκης.
Δοδὲς Ὀμπλιγκαντῶ

430-434. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο διαδοχικῶν γραμμάτων εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀνογραμματομοῦ, ἄλλα τόσο λέξεις.
Θέσις, Ἰκαρία, κυρία, ἀργία, πορῶς.
Δοδὲς Ὀμπλιγκαντῶ

435. Ποικίλη Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀναγραμματομοῶν.
Νάναγραμματοῦν αἱ κάτωθι λέξεις ὥστε νάποτελεσθοῦν ἄλλα τόσοι, τῶν ὁποίων τὸ ἀρχικὸν τῆς πρώτης, τὸ δευτέρου τῆς δευτέρας, τὸ τρίτου τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς νὰ σχηματίζων νῆσον:
Ἄλπεις, ἄβλος, Βορᾶς, φάρος, κόρος.
Μικρὰ Καλλιτέχνις

436. Γρίφος
αφ αφ τεβ τεβ
ε ιν
αφ αφ τεβ τεβ
αφ τεβ
Δοδὲς Ὀμπλιγκαντῶ
Τίλος τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 20
233. Σηκουάνας (σύκου, Ἄννας). —
234. Πόνος-ἄνος. —235. Πόλος-Βόλος. —236. Ἄτλας-τάλας.
237. Ω Σ Σ Σ Σ
Ι Ο Ο Ο
Ε Ρ Ο Τ Ν
Α Α Α Α Ι Υ Η Ε
Κ Α Σ Ρ Ρ
Α Ο Ο Ω
Σ Ν Σ Ν

238. ΗΦΑΙΣΤΟΣ (Φαιστός, ἀφή, Ἰασι-αῖος, σίτος, ταφή, ὄφις). —239. Α-ατός, Ἄ-ετός, Χ-ίος, Ἐ-οις, Σ-κύρος, Ἴ-σος, Σ-κύρος=ΑΛΧΗΣΙΣ.—240. ΦΑΒΡΙΚΙΟΣ (Φώκη, ΑΛτος, Ἰμβιον, Γεώργιος, Ἀροβία, ἀνθοκίτης, Διονύσιος, Αγκουθῆος, Μιλτιάδης). —241. Φασούλι τὸ φασούλι γαμίζει τὸ σακούλι.—242. Ὅμοιον ὁμοίον ἐρίεται (ὁμοῦ, νομή, οὐαί, ὄμοιαι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Αθ'—411]
Πρωτοπαλινόντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρετὸ τὰ Διαπλάσ-πουλα καὶ ἀλληλογραφῶ. Ἄϊσις: Χαρ-λαμπὸν Σταμπέλον, Κάροστον, διὰ Σερ-μπετοῦ (ἐξήγησις ψευδωνύμου στάζει μέλι). ΣΕΡΜΠΕΤΟΥ

[Αθ'—412]
Ἐὸ Διαπλάσπουλα, ἡ ΡΟΜΠΕΝ ΤΟΥ ΛΟΞΕΛΕΥ καὶ ὁ ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙ-ΠΑΟΙΑΡΧΟΣ δημοσιεύουν μαζί μίαν ἀγγε-λίαν εἰς ἐνδοξίαν φιλίας καὶ συμμαχίας. . .

[Αθ'—413]
Ἐπὶ Διαπλάσπουλα, ἀπὸ τῆς Αδυσόστον διδύχου: *Ἐσπελοπαρέας* καὶ *Γελα-στοῦ Ἀντιπλοισάρχου* εἶναι ἡ ἐξῆς Δημη-τριον Γαβαλλᾶν, Ἐννοσιον Συνταγματῆων, Κιζτων.

[Αθ'—414]
Πρωτοπαλινόντας στὴν κίνηση τῆς Δια-πλάσεως, ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλ-λάσσω Μ. Μυστικά καὶ κάρτες μὲ ὅλα τὰ Διαπλάσπουλα-ες. Ἄϊσις: *Θεομὴ Πατριώ-τισσα*, Ὁδὸς Ζήνωνος 11, Ἀθῆνας.

[Αθ'—415]
ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΙΑΝΟΥ
Ἡ κυρία Χρηστίνα Κορρέ, διπλωμα-τοῦχος μὲ Ἀ' Βραβεῖον τοῦ Ὁσέτου Καλο-μοίρη, δίδει μαθήματα πιάνου μὲ τιμὲς συγκαταβατικῆς. Τῇ συσταίνει καὶ ἡ Διὰ-πλασις. Ἀποταθῆτι: κ. Ν. Ἀναστασιά-δην, Αἰόλου 11, γραφεῖον Ζούλα.

Παρακαλῶ πολὺ δούσης χρωστοῦν τὴ συνδρομὴν τους νὰ τὴν στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομητὲς αὐ-τῆς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος ἢ καθυστέρησις ἐπομένως δύνασε λέγει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀ-πατεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κό-πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.